

Chương 395: "Nỗi Đau" Của Mỗi Người

(Số từ: 2720)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

21:10 PM 04/05/2023

(Tluc: Thanks một bạn nào đó Donate với lời nhắn ra chương 395 hôm nay)

Không còn lời nào được trao đổi.

Cả Ellen và Harriet đều đi vào phòng ngủ của mình mà không nói một lời nào, còn tôi thì ngồi trên sân thượng, thẫn thờ nhìn những con sóng vỗ vào bờ.

Tôi đưa ra lựa chọn này vì tôi không muốn mất Charlotte.

Nhưng tôi đã mất một thứ khác. Tôi không thể giải thích chính xác những gì tôi đã mất, nhưng tôi đã mất một thứ và sẽ tiếp tục mất nhiều hơn nữa.

Chưa kết thúc đâu.

Tôi phải trở thành anh hùng.

Chỉ khi người ta biết rằng tôi là chủ nhân của Alsbringer và khi tôi nổi tiếng trước công chúng, tôi mới có chỗ đứng chính trị với tư cách là một anh hùng đánh hôn với một Công chúa.

Thêm một anh hùng vào Hoàng tộc.

Đó là điều Bertus muốn. Tôi không biết chính xác ý định của Bertus là gì khi khơi lại một trận chiến đã kết thúc. Cho dù đó thực sự là để giải trí hay nếu có một ý định ẩn giấu nào đó.

Tuy nhiên, tôi phải trở thành một anh hùng.

Để trở thành anh hùng, chỉ được biết đến với tư cách là chủ nhân của Alsbringer là chưa đủ; Tôi phải làm điều gì đó.

Tôi chắc chắn sẽ phải làm vô số việc chắc chắn nguy hiểm.

À...

Không thể chớp mắt bên bãi biển xinh đẹp hòa cùng tiếng sóng và tiếng côn trùng, tôi đã thức trắng đêm.

***

Nếu lễ đính hôn của Reinhardt, người xuất thân từ kẻ ăn xin, và Công chúa Charlotte de Gradias diễn ra cách đây một năm, thì điều đó thật nực cười.

Nhưng bây giờ nó đã trở thành một vấn đề nghiêm trọng theo một nghĩa khác.

Một Công chúa mất chỗ đứng chính trị.

Chủ nhân của Alsbringer, người đã trở thành biểu tượng mạnh mẽ nhất trong số các Thánh tích kể từ Chiến Tranh Nhân Ma.

Nói cách khác, người kế vị Ragan Artorius.

Ba người rời đi Quần đảo Kamsencha trở lại vào ngày hôm sau. Hầu như không có bất kỳ cuộc trò chuyện nào. Ellen im lặng, Reinhardt không thể nói, và Harriet muốn nói điều gì đó nhưng vẫn im lặng, biết rằng không lời nào có thể đưa ra câu trả lời.

Đó cũng không phải là một trạng thái để huấn luyện.

Reinhardt nhốt mình trong phòng, còn Ellen thơ thẩn đi loanh quanh ký túc xá.

Ellen tình cờ gặp Charlotte de Gardias, người đang trở về Temple từ Cung điện, ở sảnh trung tâm trên tầng hai.

Đương nhiên, ánh mắt của Ellen và Charlotte chạm nhau.

"À, à... Xin chào?"

Charlotte có thể chào hỏi Ellen vì họ đã gặp nhau nhiều lần trước đó, mặc dù họ học khác lớp và không hoàn toàn xa lạ.

Nó đã có thể.

Nhưng khi giờ tay chào, đầu ngón tay cô khẽ run lên.

Đôi mắt cô dao động.

Điều đó đã cho Ellen một loại tín hiệu nào đó.

Charlotte dường như cảm thấy tội lỗi khi đối mặt với cô ấy. Có phải nó đã như vậy một vài lần khi họ gặp nhau trước đây?

Ellen không nhớ rõ.

Tuy nhiên, giờ cô đã hiểu ý nghĩa hành vi của Charlotte.

Trạng thái kỳ lạ gần đây của Reinhardt, mũi kiếm run rẩy và vẻ ngoài lo lắng của anh ta không phải vì Ma vương mà là vì vấn đề này. Anh không biết làm thế nào để giải thích tình huống này với cô.

Ellen đã biết điều đó bấy giờ.

Khi Ellen không đáp lại lời chào của cô ấy và tiếp cận Charlotte. Khi Ellen đến gần, Charlotte hơi lùi lại một bước, có vẻ sợ hãi.

Xét cho cùng, Ellen là một thường dân nhưng cũng là người nắm giữ Thánh kiếm Lament và là em gái của Ragan Artorius.

Ngay từ khi bước vào Temple, Ellen đã là người không thua kém ai về địa vị, ngay cả khi địa vị xã hội của cô không được biết đến.

Tuy nhiên, Ellen chưa bao giờ thử lợi dụng nó dù chỉ một lần.

Nhưng ngay cả khi đó, Ellen chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai.

Ellen nhìn thẳng vào mắt Công chúa.

"Nói cho tôi biết một điều thôi."

"Hả? Ờ... Ừm. Vâng."

Khi nhìn Công chúa đang khẽ cắn môi, Ellen hỏi, "Cô có thích Reinhardt không?"

"..."

Đôi mắt của Charlotte run lên vì cô không mong đợi một câu hỏi trực tiếp như vậy. Cô ấy có thể bỏ chạy, cảm thấy xấu hổ và bực bội về lý do tại sao bản thân lại bị hỏi một điều như vậy.

Nhưng ánh mắt của Ellen có vẻ như cô ấy sẽ túm lấy cổ áo Charlotte nếu cô ấy cố gắng trốn thoát. Chắc hẳn Charlotte đã cảm nhận được điều mà Ellen biết qua câu hỏi của cô ấy.

—Lẽ dĩ nhiên.

Biết chuyện, vừa giận vừa buồn nhưng hiểu rằng không thể thay đổi ý định của Reinhardt, Ellen không còn gì khác ngoài hỏi Charlotte.

Khi Charlotte nhìn vào mắt Ellen, "Vâng."

Charlotte nói ra cảm xúc thật của mình giữa những cảm xúc đau khổ.

"Tôi thích anh ấy rất nhiều... Rất nhiều... Tôi thực sự thích anh ấy."

Ellen có thể cảm nhận rõ điều đó từ cái nhìn của Charlotte. Ít nhất Reinhardt không bị Charlotte lợi dụng. Nếu Charlotte chỉ lợi dụng Reinhardt để sống sót, Ellen sẽ không biết cô ấy sẽ làm gì.

Nhưng Charlotte đã thành thật. Cô ấy không thể biết khi nào nó bắt đầu, nhưng Charlotte đặt nhiều hy vọng vào Reinhardt và cảm thấy tiếc cho anh ấy ngay cả trong tình huống này, hơn là hạnh phúc.

Chút hy vọng cuối cùng mà cô đã nắm giữ.

Với nó sụp đổ.

Ellen ngậy người nhìn Charlotte,

"TÔI..."

Lầm bầm, Ellen ngừng nói.

'Tôi đã ở đó đầu tiên.'

'Tôi thích anh ấy hơn.'

'Tôi thích anh ấy lâu hơn nữa.'

"..."

Khi cô ấy cố gắng nói, cô ấy cảm thấy đau khổ hơn và Ellen không thể nói hết lời.

Trước vẻ mặt méo mó của Charlotte de Gardias, đầy cảm giác tội lỗi khi đối mặt với chính mình.

'Tôi thích anh ấy trước. Ngay cả khi mọi người nghĩ Reinhardt là một kẻ hạ đẳng, tôi vẫn ở bên anh ấy. Chúng tôi đã dành thời gian quý báu bên nhau mà không thể đổi lấy bất cứ thứ gì khác.'

'Trong tình huống này, Reinhardt phải chọn cô vì tính mạng của cô đang gặp nguy hiểm.'

'Điều này không phải là quá bất công sao?'

Ellen không thể bắt mình nói ra những lời đó.

"Tôi xin lỗi..."

Trước vẻ mặt mong manh của Charlotte, Ellen ngoảnh mặt đi.

"..."

Thật đau lòng khi nhìn thấy Charlotte, người thậm chí không thể hài lòng với điều mình mong muốn nhất.

***

Trong ký túc xá, không chỉ có Ellen mà cả Harriet đi ngang qua tôi mà không nói một lời khi chúng tôi đi ngang qua nhau.

Harriet dường như cảm thấy không biết phải nói gì, và Ellen chỉ cúi đầu đi ngang qua.

Có vẻ như đó là một vấn đề hơi khác so với việc không thích tôi.

Cảm giác như họ đang tránh mặt tôi vì họ không biết phải đối phó với tôi như thế nào bây giờ.

Điều buồn cười là, giống như Ellen và Harriet cảm thấy khó khăn khi đối mặt với tôi, Charlotte cũng vậy. Charlotte ngập ngừng như thể cô ấy không biết phải nói gì khi nhìn thấy tôi, và cuối cùng, cô ấy không thể nói bất cứ điều gì.

Liệu Charlotte có cảm thấy nói cảm ơn hay xin lỗi là lạ không?

Tuy nhiên, dù có chuyện gì xảy ra, tôi vẫn được sắp xếp học lớp chính với Ellen.

Cảm giác giống như lần đầu tiên tôi gặp Ellen vào năm thứ nhất.

Trước mặt tôi là Ellen Artorius với vẻ mặt lạnh lùng, cố gắng không cảm biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào đối với tôi, không có bất kỳ tình cảm nào.

Kiểm thuật của cô ấy không phải là cảm xúc, mà là kiểm chế.

Tiết học khô khan cứ thế tiếp diễn, chỉ khiến tôi ức chế về thời gian và phương pháp chính xác.

Ellen không nói một lời nào về những vấn đề cá nhân với tôi. Đó là lý do tại sao lớp học kéo dài cả ngày.

"Hôm nay thế thôi. Trở về nghỉ ngơi đi."

Sau khi lớp học kết thúc, Saviolin Tana nói như vậy. Ellen bỏ đi không nói một lời.

"Reinhardt, cậu ở lại một lát."

"Vâng."

Tôi nghĩ tôi biết tại sao cô ấy gọi cho tôi. Trong phòng chờ của sân tập chiến đấu cấp cao, nơi chỉ còn lại tôi sau khi Ellen rời đi, cô ấy khoanh tay ngồi cạnh tôi.

"Nghe nói cậu đã đồng ý đính hôn với Công chúa."

"Đúng vậy."

"..."

Cô ấy nhìn lối ra của phòng chờ với vẻ mặt phức tạp, như thể đang suy nghĩ điều gì đó.

"Bệ hạ cân nhắc các khía cạnh khác nhau của vấn đề này. Có nên thông báo công khai sự tồn tại của cậu hay không."

Thông báo về sự tồn tại của tôi sẽ đảm bảo an toàn cho Charlotte trong khi khiến tôi gặp nguy hiểm. Đó là lý do tại sao Hoàng đế thận trọng về vấn đề này.

"Hoàng tộc sẽ không có bất kỳ lập trường nào về việc này. Tuy nhiên, tin đồn sẽ lan truyền trong giới quý tộc."

"Thì ra là như vậy."

"Vâng, bởi vì như vậy an toàn hơn một chút."

Vấn đề hiện tại không phải là Bertus mà là những người ủng hộ Charlotte. Để ngăn chặn sự đào tẩu của họ, tin đồn đã lan truyền trong Hoàng gia và giới quý tộc.

Người kế vị tiếp theo của Alsbringer đã xuất hiện, người kế vị và Công chúa đã hứa sẽ ký kết hôn ước.

Đó là một phương tiện để ổn định tình hình bất ổn hiện tại mà không cần đưa ra bất kỳ lập trường công khai nào.

"Cậu phải biết ý đồ đằng sau này là gì..."

"...Đúng vậy."

Theo một nghĩa nào đó, đó là một vụ bê bối. Hoàng tộc không đưa ra bất kỳ lập trường chính

thức nào về mức độ tin đồn như vậy ngụ ý rằng đó là sự thật, đồng thời, điều đó cho phép họ sau đó bác bỏ nó như một tin đồn vô căn cứ.

Họ cân nhắc không ràng buộc tôi quá nhiều với Hoàng tộc.

Có lẽ.

Đó sẽ là ý định của Charlotte.

"Một khi biết cậu là chủ nhân của Alsbringer, chắc chắn cậu sẽ phải đối mặt với những tình huống nguy hiểm. Không có gì đảm bảo rằng cậu sẽ an toàn ngay cả khi ở trong Temple. Ma vương có thể ưu tiên nhắm vào cậu. Cậu biết điều đó, phải không?"

"Đúng vậy."

Nếu Ma Vương đuổi theo tôi, làm sao anh ta có thể là mối đe dọa đối với tôi? Phần đó không phải là một vấn đề, vì vậy hầu như không có gì phải lo lắng.

Điều quan trọng không phải là việc tôi quyết định đính hôn.

Tôi cần xây dựng thành tích của mình.

Khi những tin đồn về chủ sở hữu của Alsbringer lan truyền trong giới quý tộc, tôi cần những thành tích để khẳng định rằng tôi là một chàng trai tuyệt vời.

Chẳng bao lâu nữa, tôi phải làm một số việc làm anh hùng.

"Có thể có nhiều thứ khác nhau. Sẽ có sự tiêu diệt các Ma tộc ở Darkland, và ở quy mô nhỏ hơn, những tên cướp và kẻ trộm, và vì cậu sở hữu Tiamata, cậu sẽ dễ dàng tiêu diệt Undead. Tất nhiên, chúng tôi không thể cho phép cậu đối mặt với nguy hiểm thực sự, vì vậy quân hỗ trợ của Shanapell sẽ lo liệu thay thế."

Đế quốc không muốn tôi gặp nguy hiểm. Cho nên, không phải là trở thành anh hùng theo nghĩa đen mà là làm anh hùng.

Điều quan trọng duy nhất là tôi ở vị trí đó, và những trận chiến và trận chiến thực sự sẽ được giải quyết bởi những cựu binh lành nghề hơn. Và sau đó nó sẽ được đóng gói như thể tôi đã làm nó. Nói cách khác, tôi sẽ ăn nổi tiếng từng ngày.

Điều đó tốt cho cả tôi và Đế quốc.

"Tôi không có ý định làm điều đó."

"....."

"Tôi phải tự mình giải quyết. Dù là chuyện gì đi chăng nữa."

"Reinhardt, tôi biết cậu không tự phụ. Nhưng nếu cậu lao vào nguy hiểm và bị thương thì..."

"Danh tiếng giả được thổi phồng bởi kỹ năng giả sẽ khiến tôi gặp nhiều nguy hiểm hơn. Nếu mọi

chuyện tôi làm đều bịa đặt, tình hình có thể trở nên tồi tệ hơn."

Quy mô của những gì tôi chưa đạt được càng lớn, kỹ năng của tôi càng được đánh giá quá cao. Sau đó, nó trở nên nguy hiểm hơn. Tất nhiên, Ma vương không thể đe dọa tôi, nhưng điều này là để tránh sự giám sát của Temple.

Tôi thực sự thấy hành động một mình dễ dàng hơn.

Vì vậy, thay vì lập anh hùng, tôi sẽ thực sự giải quyết một việc gì đó bằng chính đôi tay của mình và tôi phải làm như vậy. Saviolin Tana nhìn tôi và lặng lẽ gật đầu.

"Tôi nghĩ cậu sẽ nói điều gì đó như thế."

Có vẻ như cô ấy đã đoán được một cách tự nhiên rằng tôi sẽ không thích những thứ như vậy do tính cách của tôi.

Tôi không cần sự giúp đỡ của một người quá mạnh so với tôi. Thật tốt khi có một người như vậy, nhưng nếu một người như vậy tồn tại, nó thực sự có thể trở thành xiềng xích của tôi.

Saviolin Tana im lặng trước câu nói của tôi rằng tôi không cần giúp đỡ, rồi nhìn tôi chằm chằm.

"Từ giờ trở đi, với lý do hoạt động đặc biệt, cậu sẽ thay thế tất cả các lớp. Chẳng bao lâu nữa. Khoảng thời gian cậu tham gia vào các hoạt động

đặc biệt sẽ được coi là hoàn thành chương trình giảng dạy của Temple."

Điều đó có nghĩa là kể từ khi tôi trở thành một sinh viên đặc biệt, tôi được phép ra ngoài Temple mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

"Bạn có biết về Levaina không?"

"Levaina... Đó không phải là nơi bị tấn công cách đây không lâu sao?"

"Đúng."

Nơi diễn ra hoạt động bí mật của hoàng gia được nguy trang như một cuộc xâm lược của quỷ dữ. Công tước Grantz chết ở đó.

"Tới Rajeurn, thủ đô của Levaina."

Có một cuộc điều tra về cuộc xâm lược của quỷ, nhưng tôi biết đó thực sự không phải là cuộc xâm lược của quỷ.

Không có mối đe dọa nào từ lũ quỷ, vậy tại sao cô ấy lại cử tôi đến đó? Tôi biết không có gì cho tôi để đạt được ở đó.

"Olivia Lanze sẽ ở Trụ sở Điều tra Đặc biệt ở đó."

—Olivia Lanze.

Tôi không khỏi hơi bất ngờ trước cái tên không ngờ tới.

"Đi giúp Olivia đi. Ngay cả khi có tình huống khẩn cấp phát sinh, Olivia và các điều tra viên cũng sẽ

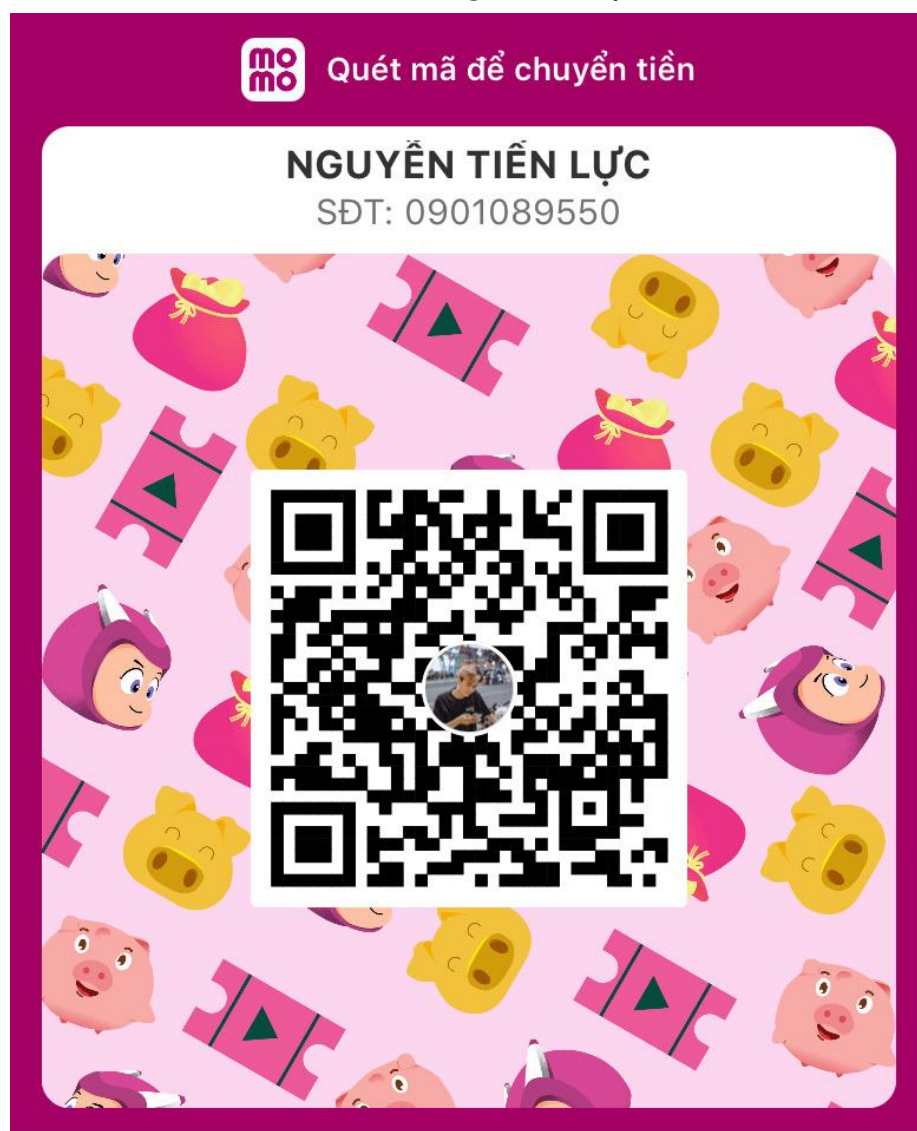
có thể xử lý được. Khả năng xảy ra điều gì đó nguy hiểm cũng rất thấp."

Bây giờ tôi nghĩ về nó.

Đã khá lâu kể từ khi Olivia đến gặp tôi.

Không phải là cô ấy không đến gặp tôi, mà là cô ấy không hề ở Temple.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading